

Jezdkyně světla

Příchod temnoty

Star
Stable

Helena
Dahlgrenová

FRAGMENT

Jezdkyně světla Příchod temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová

Jezdkyně světla - Příchod temnoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Příchod temnoty

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

Až se vrátíte z tohoto parádního dobrodružství, můžete na něj vyslat další odvážné čtenáře. Stačí se vypravit na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Mým čtenářům, kteří jsou mým nekonečným
zdrojem energie i v těch nejtěžších chvílích
(které zažíváme všichni, nejen Jezdkyně světla).

Jsem si jistá, že si všichni autoři myslí,
že JEJICH čtenáři jsou ti nejlepší na světě.

V mém případě je to ale pravda.

Když na vás pomyslím, jsem šťastná.

Děkuji!

*Dobří přátelé jsou jako hvězdy.
Ne vždy je vidíte – ale víte, že tu vždycky jsou.*

– Anonym

Prolog

Někdy lidé říkají: „Aby mohlo znovu přijít světlo, musí nejprve nastat tma.“ Ale co to vlastně znamená? Myslí tím, že těžké životní chvíle jsou potřeba, aby se vrátila naděje – a s ní i světlo? Nebo je to jen něco, čím se utěšují, když je život těžký?

Když zemi zahálí temnota, vzdát se je jednoduché – co když už je opravdu pozdě na to, snažit se s tím něco udělat? Na ostrově Jorvik mají čtyři dívky osud ve svých rukou. A rozhodly se jednat!

Jsou poslední Jezdkyně světla a tohle je příběh jejich velké bitvy proti zlu.

Kapitola první

„Nechápeš to? To my jsme to způsobily!“

Ta slova jim zvonila v uších, zatímco uháněly zpustošenými pláněmi Jorviku. Cválajícím koním od kopyt odlétávaly hroudy hlíny. Za polem, kde nerostly žádné květiny, alespoň ne takhle pozdě na podzim, vzlétl ze stromu velký černý havran. Když odlétal, ozvalo se zakrákání.

Čtyři vyvolené sledovaly, jak se vznesl k nebi. Od okamžiku, kdy opustily Tajný kamenný kruh, prohodily sotva pár slov. Nebylo třeba.

Co ještě měly říkat? Když stály okolo runových kamenů a vstřebávaly vážnost situace, do které se dostaly, Linda vyslovila to, co si myslely i všechny ostatní.

My jsme tohle způsobily, naši magií, když jsme cestovaly skrze portály. Moc jsme spěchaly. Byly jsme příliš netrpělivé, a teď za to zaplatí celý Jorvik.

Když se teleportovaly zpátky do Tajného kamenného kruhu, osvobodily starou, vzácnou magii, která ovlivnila přírodu na ostrově. Teď už tato magie začínala působit přímo katastroficky. Byla to jejich vina. Kvůli nim se ohromná hráz Skalka, ta, která chránila Zimní údolí před zatopením, nacházela na hranici protržení, a tím ohrožovala celou vesnici. Bylo těžké to vstřebat. Především proto, že existovala

určitá šance, že to nedokáží. I tak teď ale mířily k přehradě a doufaly, že dělají správnou věc.

Lisa se ujala vedení se svým koněm Starshinem. Přestože mělo nebe skličující šedou barvu, jako stará tupá tuha, Starshinova srst zářila. Jeho dechberoucí modrá hříva a ocas se pod těžkými mraky třpytily. I teď, když okolo nich panoval naprostý chaos a Lisa měla pocit, že se pod tíhou toho všeho zhroutí, byla za svého koně vděčná. Vděčná, že spolu budou až do konce.

Přitáhla otěže a zavřela oči, aby na chvíli zapomněla na svět okolo. Rudé vlasy jí tančily v poryvech větru. *Všechno se to stalo tak rychle*, pomyslela si. Není to tak dávno, co byla pouhou Lisou Petersonovou. Teď byla Jezdkyní světla. Vráť se její život někdy k normálu? Existovala ta možnost vůbec stále?

Zavřela oči ještě pevněji a cítila šlehání větru. Někdy jí to všechno, co se jim přihodilo, připadalo jako pohádka. Ale ne pěkná, příjemná pohádka. Samozřejmě byl jejich příběh plný štěstí, přátelství a laskavosti. Ale byly tu i ty temné části. Příliš mnoho temných částí, které hrozily veškeré štěstí zahubit.

Vpletla své studené prsty Starshinovi do teplé hřívy a přemýšlela o tom, jak to všechno začalo. Vůbec to nebylo tak dávno.

Kapitola druhá

Všechno se dalo do pohybu, když se Lisa spolu se svým otcem přistěhovala na Jorvik. Podzimní pololetí bylo v plném proudu. Ve skutečnosti to ale samozřejmě začalo mnohem, mnohem dříve. Dívky si toho byly vědomy. Legenda o Jezdkyních světla byla vepsaná do úrodné půdy ostrova, do mořských vln, do Zlatavého údolí, kde spadané listí křúpalo a zářilo živými barvami po celý rok.

Legenda se ukrývala ve výjimečných koních Jorviku – hvězdném plemeni, které nežilo nikde jinde na světě – a samozřejmě v Tajném kamenném kruhu. Tam, vysoko v horách, druidové po generace pomáhali novým Jezdkyním světla najít a zdokonalit své síly. Druidové byli moudří muži i ženy s úzkými vazbami na přírodu. Už po staletí tvořili přirozenou součást Jorviku – pokud jste věděli, kde je hledat.

Jezdkyně světla byly čtyři mladé dívky s magickými schopnostmi. Tyto schopnosti se probudily, když dívky držely pospolu – ony a jejich hvězdní koně. Úkolem Jezdkyň světla byla ochrana křehké rovnováhy mezi dobrem a zlem. Tak, aby mohl Jorvik zůstat mimořádným a magickým místem, kterým byl.

Ale tisíce let se chystalo do boje zlo, které chtělo udělat vše pro narušení této rovnováhy. To zlo mělo jméno Garnok.

Staré duchařské příběhy vyprávěly o rybářích, kteří ztroskotali, ale nepohltily je mocné vlny, nýbrž dáblské stvoření, které je stáhlo do hlubin oceánu. Povídalo se, že dokáže ovládat myšlenky. Že jakmile pocítíte jeho přítomnost, už nikdy nebudete jako dřív. Garnok tu stále byl, uvězněn na okraji našeho světa. Ostrovní síly dobře se snažily zajistit, aby se mu nikdy nepodařilo uniknout, zatímco síly zla se snažily ho z jeho zajetí vysvobodit.

Zlé síly vedl muž jménem John Sands, majitel tajuplné společnosti Temné jádro, který byl po několik staletí ovládán vlivem a sliby Garnoka. Tyto síly chtěly propustit temnou magii a sdílet s Garnokem moc, zatímco John Sands snil o pomstě lidem Jorviku za to, co mu před řadou let vzali.

Koně Jezdkyň světla oplývali mocnou magií. Ve špatných rukou by tato magie mohla být použita k osvobození Garnoka. Nadobro. Proto pan Sands unesl Lisina koně, Starshina, a poslal Annina koně, Concorda, do Pandorie – děsivého paralelního světa podobného noční můře.

Všechno to bylo tak nové. Vždyť Jezdkyně svůj dar a s ním své poslání odhalily teprve před pár týdny. Jak postupně začínaly chápat svůj úkol, zjistily, že jej prostě nemůžou odmítnout. Byly Jezdkyněmi světla, ať už se jim to líbilo, nebo ne. A pokud chtěly uspět, musely spolupracovat.

Ano, všechno to bylo nové, ale ony už dokázaly věci, o kterých se jim ani nesnilo. Povedlo se jim zachránit Starshina i Concorda. Přesvědčily čarodějnici Pi, která přebývala v bažině hluboko ve Zlatavém údolí, aby jim dala Knihu Světelného ceremoniálu. Podařilo se jim setrást Temné jezdkyně – Sabinu, Jessicu a Katju –, které je pronásledovaly do lesů. A také to nejdůležitější: znovu se setkaly. Protože Jezdkyně světla musí být spolu. Teď už to věděly. Společně a se svými koňmi byly nejsilnější, přesně jak říkala Elizabeth, jejich milovaná přítelkyně a mentorka.

Ale Jezdkyně světla zažily i ohromnou ztrátu. Calliope, Elizabethina klisna, se utopila v bažině Pi. Lisa stále slyšela ten příšerný zvuk z onoho osudného dne. V uších jí zvonily pronikavé výkřiky, které pomalu utichaly, až nakonec to jediné, co slyšela, byly vzlyky.

Když se snažily prchnout z Kotliny bažin, proměnila čarodějnice Pi Elizabeth – přátelskou, moudrou druidku, která dívky o jejich misi Jezdkyň světla a o moudrosti Ochránců Aideen tolik naučila – v zářící bludná světélka. Elizabeth byla stále uvězněna v této podobě a čekala na to, až ji někdo vysvobodí. Nemohla dívky utěšit a říct jim, že všechno bude v pořádku. Nemohla jet v čele na své krásné, stříbřitě šedé Calliope.

Za tu krátkou dobu, co se znaly, zažily Jezdkyně světla jak úspěchy, tak prohry. Teď veškerou svou pozornost směřovaly na záchranu přehrady a odvrácení katastrofy. Musely zajistit, aby se přehrada neprotrhla. Tak jako se to již několikrát stalo v Lindiných příšerných vizích.

Ale přehrada nebyla jejich jediný problém. Lisa i všechny ostatní si pomalu uvědomovaly, že se na Jorviku děje ještě něco dalšího. Přicházela temnota. Ostrov samotný byl v ohrožení a protržení přehrady tvořilo pouze malou součást hrozby, které Jezdkyně čelily.

Lise se nedařilo soustředit na jejich současnou misi. Vlastně se jí nedařilo soustředit na nic. Byla příliš rozrušená tím nejdůležitějším: její otec, Carl, se nacházel uvnitř sídla Temného jádra. Byl zajat panem Sandsem a jeho posluhovačkami, Temnými jezdkyněmi. Na krátkou dobu se i Lisa ocitla v zajetí pana Sandse a věděla, že tento muž je připraven udělat cokoli, aby bylo po jeho. Mohl by jejího otce mučit, nebo ho dokonce i zabít. Co bylo protržení přehrady v porovnání s tím, že ztratíte jediného rodiče, který vám zůstal?

Takhle nepřemýšlej, napomenula se. Nejdřív přehrada, pak táta. Musí to tak být.

Ano – muselo to tak být. Ale to neznamenal, že jí to připadalo správné. Lisa otevřela oči a narovnála se v sedle. Cítila, jak jí pod kůží vře a pulzuje netrpělivost.

„Pospěšte si!“ zavolala na ostatní a pobídla Starshina kupředu. „No tak, honem!“

Ostatní jezdkyňe přidaly na tempu a společně cválaly směrem k přehradě. Starshine si odfrkl a pohazoval hlavou dopředu a dozadu. Skoro jako by se ji snažil před něčím varovat. Lisa se oklepala, aby tu myšlenku zapudila. Na to teď neměly čas.

Kapitola třetí

Pokračovaly v jízdě rychleji než vítr. Podzimní vzduch byl chladný, ale ani jedné už zima nebyla. V jejich tvářích se zračilo odhodlání. Všechny čtyři dívky cválaly v bledém světle. Bok po boku, přesně jak legendy předpověděly. Linda, Lisa, Alex a Anne jely společně, stejně jako už tolikrát předtím.

A přesto bylo tentokrát něco jinak. *Všechno* bylo jinak. Řeka proudila Zimním údolím, tak jako vždycky, ale její hladina vystoupala tak vysoko, že se kolem břehů vytvořily mokré rybníčky bahna. Jak se blížily k řece, dusot podkov koní se utlumoval. Musely zpomalit, aby neuklouzly.

„Takhle to bude celou dobu?“ zeptala se Anne a protáhla obličej.

Linda přitáhla otěže a zavrtěla hlavou.

„Jen musíme dál od řeky,“ řekla. „Pak budeme moct zase cválat po pevnější půdě.“

Doufala, že to, co tvrdí, je pravda. Neměly teď čas jet v klidu krokem nebo klusem. Hrozně moc potřebovaly cválat. Když se vzdálily od břehů řeky a půda přestala čvachtat, s úlevou si oddechla. Voda už problém nebyla. Alespoň na chvíli. Linda se v sedle uvolnila a nechala Meteora cválat tak rychle, jak se mu jen zachtělo. Silný,

ale přesto citlivý Meteor. Když se zamyslela nad tím, jak perfektně si rozuměli, jak stačilo, aby ho jen zlehka pobídla, a on pochopil, co zamýšlela, projela jí vlna vděku. Kde by bez něj byla?

V lese za sebou zaslechly hřmotný dusot kopyt. Stádo divokých koní se v panice rozuteklo. Koně Jezdkyň světa úprk zaslechli a zdálo se, že jsou připraveni vzít nohy na ramena zrovna tak. Oči měli vykulené a svaly pod zpocenou srstí napjaté. Teď už by je dívky nezastavily, ani kdyby hodně chtěly. Říká se, že zvířata dokáží vycítit špatné věci, že mají něco jako šestý smysl. Díky němu jsou schopná rozoznat blížící se nebezpečí mnohem dříve než lidé.

Dívky celou dobu tlačil v žaludku pocit strachu. Když zaslechly paniku divokých koní, strach se proměnil v čiré zoufalství. Zvířata tušila, že hladina v řece nestoupá kvůli dešti.

Všechna magie má své následky. Jezdkyně to věděly až příliš dobře. Ta strašná slova, která se skrývala ve zpěvu kosů. Proto zpívali s takovým zármutkem?

Byly jsme to my. To my jsme to způsobily.

Linda už věděla, že se tohle stane. V jejích vizích se to odehrávalo nesčetněkrát. Nejprve tomu, co vídala, nerozuměla. Bylo nemožné ty útržky poskládat tak, aby pochopila, co se děje. Dříve to byla jen temná voda, tlumené výkřiky a silný tlak na hrudi, kvůli kterému nemohla dýchat. Ale teď už to chápala a ta ledová jistota ji přinutila zajet dlaněmi do Meteorovy husté, drsné hřívy, aby se uklidnila. Pod dlaněmi cítila jeho teplo a to, jak rychle dýchá. Malá část jejího já se chtěla v tom momentu rozpustit. Do dob *předtím*, které se až příliš brzy měly přehoupnout v *potom*. Nechtěla nad nadcházejícími událostmi přemýšlet. Dokud stále jely, dokud byly na cestě, mohly té katastrofě zabránit. Dokud byly na cestě, odvažovala se doufat.

Navzdory všemu.

Až se to stane – pokud se to stane –, povalí se voda přímo do údolí. Přímo mezi domy ve vesnici pod přehradou. Následky budou tragické. Linda se narovнала v sedle. Nechala rytmus Meteorova cvalu odplavit všechny ty děsivé ozvěny panikařících koní, vyděšených rodičů a dětí, které volají své matky. To příšerné bubláni, než všechno utichne. Následné ticho bylo vlastně asi nejhorší.

Linda několikrát zamrkala, aby se té strašné představy zbavila. Pak se otočila na Alex, která k ní jela nejbliž. „Musíme je varovat. Ujistit se, že se evakuují ze svých domů. Všechny ty, kteří žijí podél řeky dole v zátoce, protože jestli... jestli to nebude fugovat, nemůžou tam být, až se přehrada protrhne.“

Alex zachmuřeně přikývla a pobídla Tin-Cana kupředu. Na její druhé straně udělala Anne to samé s Concordem.

„*Musí* to fungovat!“ napůl zašeptala Lisa. Linda se s ní střetla pohledem a věnovala kamarádce povzbudivý úsměv.

„Čas zazářit,“ pronesla Linda.

„Grr, sotva jsme měly čas si to nacvičit,“ zamumlala Alex. A pak o něco hlasitěji dodala: „Myslím, že druidové měli jet s námi. Jsme si jisté, že to zvládneme samy?“

„Moc dobře víš, že jsme neměly čas na druidy čekat,“ řekla Linda a netrpělivě zavrtěla hlavou. „Nejsou zrovna nejrychlejší a my nemohly promrhat ani vteřinu.“ Na chvíli se odmlčela a odhrnovala si tmavý pramen vlasů, který se jí uvolnil ze staženého drdolu. Pak pokračovala: „Víte, když nad tím tak přemítám, není to až *tak* komplikované. To zmákneme. Stačí jenom, když zabráníme těm magickým prasklinám v tom, aby se zvětšovaly, a pak je zatáhneme pomocí magie Světelného ceremoniálu. Potom bude všechno tak, jak to potřebujeme.“ Něžně poplácala svoji sedlovou brašnu, ve které schovávala Knihu Světelného ceremoniálu.

Po staletí a staletí pomáhala kniha učit mladé jorvické Jezdkyně světla. Teď byla řada na nich.

Najednou Lindě probleskly hlavou vzpomínky na moment v místním plaveckém bazénu, kdy musela skočit z desetimetrové výšky. Bylo to před několika lety a její rodiče v té době ještě žili na Jorviku. Pamatovala si to všechno do detailu. To lechtání v břiše, to, jak strachem zadržela dech. Všechno se zastavilo a jí přišlo, jako by se pod ní skokanské prkno rozplynulo. Vše ostatní utichlo a jediné, co slyšela, bylo její dunící srdce.

Bum, bum, bum.

A pak konečně skočila. Po celém těle se jí rozletěli motýlci. Dokázala to!

Připadalo jí, že být Jezdkyní světla je přesně takové – jako stát na skokanském prkně a hledat odvahu skočit dolů. Až na to, že jako Jezdkyně světla musela být připravená skákat znovu a znovu, bez záruky toho, že je pod ní nějaká voda, která by zmírnila pád.

Alex se na Lindu podívala. Lindiny oči se za zamlženými brýlemi leskly odhodláním a část kamarádky odvahy se přenesla i na Alex.

„Fajn,“ odpověděla Alex a zrychlila cválání. „Jdeme na to!“

Kapitola čtvrtá

Bylo příjemné jet bok po boku, dokud ještě mohly. Široké pole se brzy proměnilo na úzkou lesní cestičku, která se kroutila až k přehradě. Ale nejdřív se musely dostat do údolí a pokusit se varovat obyvatele vesnice, která stála vodě v cestě. Plánovaly zaklepat na tolik dveří, kolik bude možné, a doufaly, že lidé budou jejich varování brát vážně.

Za polem, ve stínu okolních stromů a hor, spatřily malý červený domek. Před domkem se rozkládala nevelká zahrádka s trampolínou a vedla k němu šterková příjezdová cesta, na které stála dvě auta. Zpomalily a klusem dojeły k domku. *Jaké krásné místo pro život*, pomyslela si Lisa, *na samotě, klidné*. Pohledem přejela po verandě, která už byla vyzdobena na Halloween. Plastová lebka vesele tančila ve větru. Lisa se zachvěla a zalitovala, že si před odjezdem nenašla chvíli, aby si oblékla svou fleecovou bundu. Zima jí prosakovala kůží jako ledová voda. Jak si prohlížela stavení, vědomí děsivé reality se jen prohlubovalo.

Pokud se přehrada protrhne, pak se přes údolí přežene voda a všechno odnese pryč. Všechno a *všechny*, kteří tady dole žijí.

Otevřenými dveřmi vyběhlo ven dítě, možná tříleté, s hračkou koně v ruce. Když spatřilo dívky, vyjeklo radostí.

Lisa mu zamávala. Pak přijela blíž, aby ho pozdravila, a zeptala se: „Máš doma rodiče?“

Chlapeček ani nestačil odpovědět, když se na verandě objevil muž v džínách a tričku a váhavě se na ně usmál. Když spatřil zasmušilé tváře Jezdkyň světla, jeho úsměv se rychle vytratil. Vzal dítě do náruče a očima přejížděl po dívkách.

„Stalo se něco?“

„Přehrada,“ odpověděly Jezdkyň unisono. Pak to Linda vysvětlila: „Obáváme se, že se protrhne! Prosím, musíte evakuovat vesnici! Hned!“

Muž pevně svíral svého syna. Než odpověděl, chvíli na ně jen zíral. „Pokud je tohle vtip, pak není moc legrační.“

„Kéž by to byl vtip,“ zasténala Alex. „Ale myslíme to vážně. Prosím, nemáme čas na vysvětlování, prostě jen evakuujte oblast. Hned odjeďte a varujte taky svoje sousedy. Prosím!“

Tentokrát muž neodpověděl. Místo toho jen stál na místě a mírně se pohupoval. Chlapeček se rozčílil a vykroutil se otcí z náruče. Vzal svého plastového koníka a začal s ním jezdit po zábradlí verandy.

Otec stále mlčel, čelo měl svráštěné a jeho oči se zaměřily nejdříve na Alex, pak na Lindu, Anne a Lisu – a nakonec znovu na Alex. Chlapec ho netrpělivě zatahal za ruku.

„No tak, tati! Auto! Rychle! Krikelin nemá vodu rád,“ ukázal na svého koníčka.

„Nikam nejedeme,“ odpověděl otec důrazně. „Nesbalím se jen proto, že mi to řekly nějaké cizí holky na koních.“

Linda cítila, jak se v ní zvedl nával hněvu a frustrace. Ztěžka polkla a pak odpověděla hlasem, který působil mnohem klidněji, než jak se skutečně cítila. „Vím, jak to zní, ale myslíme to vážně. Měla jsem vize,“ pokračovala. „Viděla jsem věci.“ Ve své mysli spatřila, jak plastovou hračku

koně odnáší ohromná vlna. A viděla taky baculatou dětskou ručku šmátrat kolem, než se přestala hýbat. Nadobro. Ztěžka zamrkala.

„Pokud se stane to, co si myslíme...“

Počkala, dokud se muž zase nedíval na ni.

„Pokud se stane to, co si myslíme, že se stane,“ zopakovala stejně klidným, pevným hlasem jako předtím, „pak to dopadne opravdu velmi špatně. Prosím, evakuujte oblast! Pro dobro vašeho syna. Na vlastní oči jste viděl, že hladina řeky stoupá.“

„Mého syna do těch svých šíleností netahejte,“ odpověděl drsně. „To, že hladina řeky na podzim, když začne pršet, stoupá, je normální. Žiju vedle ní celý život. Vím, o čem mluvím – na rozdíl od vás, řekl bych.“

Alex ucítila náhrdelník na své hrudi – ve tvaru blesku –, jak ji spaluje jako oheň.

Zaťala pěsti v kapsách a pomyslela na všechna ta slova, která chtěla muži před sebou vpálit. Slova zlosti a hněvu, která se jí drala do krku. Ale Linda po ní varovně šlehla očima.

Nedávej mu další munici, kterou proti nám může použít, říkala jí pohledem. Už teď si myslí, že jsme se zbláznily.

A tak Alex svá slova spolkla, ale blesk na krku ji stále pálil. Rozčileně se na muže podívala a doufala, že svým pohledem vypustí malý blesk, a on si tak uvědomí, jak se plete. Ale muž se jen zasmál. Vysmál se jí přímo do obličeje.

„Takže vy si myslíte, že jsme celou tu cestu až sem jely jen proto, abychom si z vás *vystřelily*?“ zasyčela Alex, která už nedokázala být zticha. „Myslíte, že nemáme nic lepšího na práci? Poslouchejte, co vám říkáme! Přehrada se protrhne, a až se to stane... věřte mi, že tu nechcete být.“

Muž se přestal smát. Otočil se čelem k pootevřeným dveřím do domu, takže k dívkám byl teď zády.

„Budu vás muset požádat, abyste odešly,“ řekl. „Děsíte mého syna. Copak to nevidíte? Na Halloween jste vítány. Můžete si vybrat mezi koledou, nebo kanadským žertíkem, ale jsem si celkem jistý, že vím, co si zvolíte.“

Alex otevřela pus, aby mu něco odsekla, ale Anne zavrtěla hlavou. „Nemá to smysl, Alex. Udělaly jsme, co jsme mohly. Musíme sebou hodit a pokusit se zachránit přehradu. Pořád máme šanci.“

„Ale musíme varovat ostatní vesničany, nebo ne?“ vyhrkla Alex. Pak se však její oči střetly s Anninými očima a ona ztěžka polkla. Pochopila. Nikdo čtyřem mladým dívkám neuvěří. A na to, aby se hádaly s lidmi, kteří jim odmítají věřit, nemají čas. Musely se k přehradě dostat dřív, než bude pozdě.

Malý chlapeček zvedl svého koníka na rozloučenou a ony odjely pryč. Na krátký okamžik se Lisa zadívala chlapci do očí a viděla v nich někoho jiného. Malou holčičku s rudými jezatými vlasy a trpytivě bílou figurkou koně, kterou pevně držela v ruce ulepené od sladkostí.

Když se jí dospěláci ptali, jak se koník jmenuje, vždycky pokrčila rameny, protože to vlastně nevěděla. Ale teď už ví, že se jmenoval Starshine.

Lisa odvrátila pohled od dítěte a rozjela se, aby dohnala kamarádky. Zrovna se chystala přejít do klusu, když vtom zaslechla dětský výkřik.

„Počkej!“ Byl to ten klučík, který utíkal z verandy směrem na dvorek. Hnal se za nimi a v ruce svíral svou hračku. „Krikelin neumí plavat,“ křičel zoufale. „On se utopí!“

Lisa se podívala dítěti přímo do očí a doufala, že si nevšimne, jak se ty její plní slzami.

„Krikelin se neutopí,“ pronesla pevným hlasem. „Mé kamarádky a já zabráníme tomu, aby se ta špatná věc stala. Slibuju, že uděláme všechno, co budeme moci.“

Zabolelo ji, když viděla, jak se klučík rozzářil. *Neslibuj věci, které nedokážeš splnit*, pomyslela si a vzpomněla si na všechny ty okamžiky, kdy jí někdo dospělý slíbil, že se všechno vyřeší. A pak se to nevyřešilo. Lisa věděla, jaké to je, když vám někdo slibuje věci, které se nikdy nestanou. A přesto ta slova pronesla s ledovým klidem, jen aby ho na chvílku uklidnila.

„Slibuju,“ dořekla. „Ničeho se neboj.“

Alex se na Lisu dlouze podívala a potřásla hlavou. Její zlatohnědé oči Lise vždy připomínaly karamelky, které si kupovala v obchodě se sladkostmi, když byla malá. Pod rychle se stahujícími mračny vypadaly skoro černé. Lisa se naposledy podívala na chlapce a pak nechala Starshina přejít do klusu. Znovu byly na cestě. Čekal je poslední úsek k přehradě. Srdce jim bila tak silně, že jim málem vyletěla z hrudi. Jejich tlukot ale přehlušoval hluk tekoucí vody, který se blížil stejně rychle, jako se ony blížily k přehradě.

Prosím, pomyslela si Lisa a položila si tvář na Starshinův krk. *Ať to stihneme včas.*

Kapitola pátá

Úzká točitá cestička je vedla výš a výš. Postupovaly pomalu, každý krok mezi kameny znamenal pro jejich koně velké úsilí. Z koňských těl se v chladném horském vzduchu pářilo. Když se ohlédly dolů na vesničku, všechno jim připadalo tak malinké, jako by koukaly na stavebníci z lega. Lindiny oči se zaleskly, když jimi přejížděla přes malinkaté červené a bílé domečky. Zamžourala ve snaze spatřit, zda před domkem, který předtím navštívily, stále stojí dvě auta, ale už se nacházely moc daleko.

Její vize teď byly nesnesitelně silné. Sotva měla čas na to se nadechnout, než se jí před očima zjevil další hrůzostrašný obraz – stěží víc než záblesk. Film, který skončil dříve, než začal. I tak ji ale popadl do svých spárů jako studená, lepkavá ruka.

A teď ti lidé měli i obličej. Teď už věděla, *čí* je ta malá ručka. Věděla, kdo zmizí v temné, rozbouřené vodě, až se přehrada protrhne.

Slyšela křik a brek. „*Krikelin neumí plavat!*“

Sledovala, jak v okamžiku, kdy se přehrada protrhla, všechno zmizelo pod hladinou.

Zástěra na grilování s nápisem „Nejlepší táta na světě“. Halloweenké dýně roztráštěné na tisíce kousků potom, co

voda zaplavila verandu. Kostlivec, jenž v potopě stále tančil svůj tanec smrti.

Velká ruka šmátrající po malém tělíčku bez známek života.

Slzy, které nikdy neoschnou.

Všechny ty trosky, všechna ta spoušť, která ještě před pár okamžiky byla něčím životem.

Ne. *Ne!* To se nesmí stát! Linda se držela sedla tak pevně, až jí zbělely klouby. Snažila se zklidnit svou mysl. Pak se jí konečně povedlo zbavit se vizí. Slabě se usmála, když spatřila téměř neviditelný stříbrný měsíc zářící na temně šedém nebi. Rychle zmizel za mrak, ale stačilo jen vědomí toho, že tam někde je – že stále svítí –, a její pulz se zklidnil. Narovнала se v sedle a doufala, že zbytek cesty už tak náročný nebude. Koně již byli unavení, to věděla. Ale co jiného měly dělat? Nemohly to vzdát.

A tak jely dál. Čím výš se dostávaly, tím náročnější bylo pokračovat. Cesta byla plná prudkých zatáček, lemovaná vysokými borovicemi a balvany pokrytými mechem. Sem tam se na ní nacházely kaluže, které se zvětšovaly, a stezka se stále zužovala. Concorde zaklepal kopyty o zem, aby se zbavil vody.

Anne se opatrně podívala dolů. Zkoumala mokrou půdu, hledala otisky stop, cokoliv, co by značilo, že tu před nimi někdo byl. Nic. Nikdo tudy už nějakou dobu neprojel.

Hluk rozbouřené vody byl tak hlasitý, až jim hučelo v uších.

„Slyšíte to?“ zavolala na ostatní. „Už to nebude daleko.“

„Jak bychom to mohly *neslyšet*?“ odpověděla Lisa a zírala k vrcholu, kde mezi borovicemi a vysokými skalami viděla cosi velkého a stříbřitě zářivého.

Hluk vody jí dělal starosti. Byla normálně tak hlasitá? Co když... co když už se to stalo?

Polkla a snažila se temné myšlenky zahnat. Ale byly stejně kluzké jako kameny pod Starshinovými zuřivě bojujícími kopyty.

Nemá smysl předvídat dopředu, pomyslela si. Brzy to zjistíme.

Nikdo během poslední části výpravy moc nemluvil. Ohlušující zvuk vody pohltil všechna slova, takže snahy o konverzaci neměly smysl. Ale jejich myšlenky se nezastavily. Některé z nich byly jasné, ostatní tak zmatené, že je sotva mohly popsat slovy. Snad jen pocity.

Anne se v sedle protáhla. Nohy a břišní svaly ji z dlouhé cesty bolely. Z větru jí slzely oči. Teď, když už byly téměř na místě, si konečně dovolila dát průchod své úzkosti. Udělalo jí to dobře. Z nějakého důvodu se cítila klidnější, když si přiznala, jak stísněně se ohledně celé té situace cítí.

Tohle nikdy nebude fungovat. Ale samozřejmě to neřeknu nahlas. Není důvod působit masovou paniku, že? I když, upřímně, nedokážu si představit, jak bychom tohle mohly zvládnout. Úplně nám to přerůstá přes hlavu. Je mi to líto, ale je to tak. Copak to ostatní nevidí? Linda, například. Zdá se tak sebejistá, ale pochybuju...

Anne se ohlédla na Lindu, která jela za ní. Nakláněla se v sedle dopředu, aby ulevila tlaku na Meteora, který loajálně pokračoval v chůzi klidným tempem.

Lindiny bystré oči neustále sledovaly, co se děje před nimi i za nimi – ale její mysl si s ní pohrávala. Pokoušela se soustředit – navzdory všem těm myšlenkám, které ji dováděly k šílenství.

Všechno se to děje tak náhle. Nedokážu udržet přehled. Nemůžeme na okamžik zastavit a zjistit, co se vlastně děje? Možná, když se pokusím pochopit jedno po druhém...

Zhluboka se nadechla a pak pomyslela na Světelný ceremoniál a mocnou knihu, kterou vezla ve své tašce. Knihu, která je měla vést. V obdobích samoty a strachu jí knihy pomohly už mockrát. Lindin svět se otevíral pod světlem lampičky na čtení. Stával se mnohem větším a magičtější, než si kdy dovedla představit. Teď cítila zářivou moc Knihy Světelného ceremoniálu. Když pomyslela na to, jak je tahle kniha důležitá, zachvěla se. Lidé umírali, aby se k její magii dostali. A teď byla jejich.

Je to jen kniha – starověká, magická kniha, ale i tak... jen kniha. To zvládneme. Nic jiného nám stejně nezbyvá. Správně. Nemáme jinou možnost. Fajn. Dobře, Světelný ceremoniál. Co zahrnuje, když se zaměříme jen na to nejdůležitější? Něco ohledně pečeti, že? Přesněji: Vytvořte pečeť a zalepte praskliny. Světlo je silnější než temnota. Ale... je to tak opravdu? Nejhorší je, že všichni ostatní si pravděpodobně myslí, že mám nějaký plán. Mám plán? Nevím... Co by udělala Hermiona? Ech, na tu teď zapomeň. Možná je teď mnohem víc na místě zeptat se, co by udělala Alex?

Linda se otočila a setkala se s rozhodným Alexiným pohledem. Nedokázala odhadnout, co si druhá Jezdkyně myslí. Uměla být stejně tak drsná a netečná jako hladké, kluzké kameny na zemi pod nimi. Ale v tuhle chvíli už Linda věděla, že Alex většinou říkala přesně to, co si myslela. Nebo alespoň to, co muselo být řečeno. Linda se na ni dívala, dokud její kamarádka nepozvedla obočí. Alex otevřela pusu, aby Lindě něco řekla, ale její hlas se utopil ve stále silnějším zvuku vody. Se sklíčeným pohledem si Alex nechala své myšlenky pro sebe, zatímco Tin-Can popíchal stále dál.

To je tak frustrující, že teď nemůžu kvůli tomu hluku mluvit s ostatními. Jestli budu ještě chvíli sama se sebou, zblázním se z toho. Navíc nemůžu přestat myslet na toho tatínka dole ve

vesnici. Jen se nám vysmál. Proč mi připadá, že nás nikdo nebere vážně?

Za jejími zády proniklo hlukem vody hlasité zaržání. Alex se ohlédl přes rameno a viděla, jak se Lisa snaží uklidnit Starshina. V obličeji byla bílá jako stěna a oči měla zalité slzami.

Lisa vypadá tak křehce, pomyslela si Alex, jako by se měla každou chvíli sesypat. Vypadám taky tak? Doufám, že se dá do kupy. Doufám, že my VŠECHNY to vydržíme, protože jestli mám být naprosto upřímná, nedokážu ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby ne...

Lise se podařilo Starshina uklidnit broukáním. Pořád bojovala se slzami, protože si vzpomněla na svého tatínka, a ta myšlenka ji zahalila jako těžký závěs.

Kéž bych věděla, co se s ním teď děje! Jak jsem mohla soubhlásit s tím, že pojedou sem místo toho, abych jela zachránit jeho? Musím být ta nejhorší dcera na celém světě. Prosím, tati, vydrž to. Brzy se pro tebe vrátím... ale nejdřív přehrada. Linda má nejspíš pravdu, zvládneme to. Nějak. Spolu. Ale je tak příšerná zima, cítím se tak osaměle a připadám si, jako by mi byly čtyři a já ztratila svého oblíbeného plyšáka... A navíc, neuspěchali to druidové trochu, když nás sem poslali? Proč se nikdo z nich ne-nabídl, že pojedou s námi? Mám z toho špatný pocit. Co když jsou připraveni nás obětovat...? Jak víme, že jim můžeme věřit? Doopravdy věřit? Vždyť je sotva známe. Kéž by tu byla Elizabeth, aby nám řekla, co si počít. Ach, Elizabeth...

Voda teď už koním šuměla a šplouchala kolem nohou. Meteor sebou cukl a stáhl uši. Linda věděla, že její kůň se vody nebojí. V soutěžích mnohokrát přelétl přes vodní příkopy naprosto v klidu. Naposledy, kdy se choval takhle, bylo, když...

Ale ne, o tom nechtěla přemýšlet. Jenže tomu nemohla zabránit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jezdkyně světla - Příchod temnoty

.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.